

РЕШЕНИЕ

№ 351

гр. Стара Загора, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20225500500573 по описа за 2022 година

Производството е образувано е по въззивна жалба на А. Д. Г., действащ чрез адв. Г. И., против решение № 628/07.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1306/2022 г. по описа на Районен съд – Стара Загора.

Решението се обжалва като недопустимо и неправилно, поради постановяването му при допуснато съществено процесуално нарушение, в нарушение на материалния закон и необоснованост.

Въззивникът излага оплаквания за неправилно приложение от страна на първоинстанционният съд на релевантните материално-правни норми от Кодекса на труда /КТ/ – чл.120в и чл.328, ал.1 т.4.

Излага също така оплаквания за необоснованост на правните изводи на съда за липсата на злоупотреба от страна на работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение, поради нарушаване на съдо-производствените правила за съвкупно и цялостно обсъждане на събраните доказателства и правилата на формалната логика.

Претендира за отмяната на обжалваното решение и постановяването на ново, с което предявените искиове бъдат уважени, като му бъдат присъдени и направените пред двете съдебни инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна – „Т.Б.“ ЕООД, с който жалбата се оспорва като неоснователна.

Излагат се съображения, че обжалваното решение е правилно, т.к. е постановено след обсъждане на всички доказателства, твърдения и възражения на страните, а направените въз основа на тях фактически и правни изводи са обосновани и съответни на материалния закон.

Излагат се съображения, че решението е правилно, т.к. е постановено при правилно приложение на материалния закон предвид установеното наличие на законовото основание по чл.328, ал.1 т.4 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение на въззивника.

Сочи се, че решението е обосновано досежно приетата липса на злоупотреба от страна на работодателя, т.к. законовата презумпция за добросъвестност не била надлежно оборена от въззивника.

Претендира се потвърждаване на обжалваното решение и присъждането на разноските пред въззивната инстанция, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение.

В проведеното открито съдебно заседание единствено въззивникът се представлява от пълномощника си - адвокат, чрез когото поддържа въззивната жалба и пледира за отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново, с което предявените искове по чл.344, ал.1 т.1 и т.2 от КТ бъдат уважени, а искът по чл.344, ал.1 т.2 от КТ бъде уважен до размера на 3 100 лв. Прави и искане за присъждане на разноските пред двете съдебни инстанции.

Съдът, като съобрази твърденията и възраженията на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред районния съд са били предявени от А. Д. Г. срещу „Т.Б.“ ЕООД кумулативно обективно съединени искове по чл. 344, ал.1 т.1, т.2 и т.3 от КТ, с които се претендира признаване на уволнението на ищеца, извършено на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ за незаконно и неговата отмяна; възстановяването на заеманата от него допреди уволнението му длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил“ и присъждането на обезщетение за оставането му без работа вследствие на уволнението за период от шест месеца в размер от 5 160 лв.

Ищецът (сега въззивник) е твърдял в исковата си молба, че до 11.03.2022 г. е работил в предприятието на ответното дружество на длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил“, когато трудовото му правоотношение е било прекратено на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ поради спиране на работата за повече от 15 дни.

Твърди, че уволнението му е незаконосъобразно, т.к. работата на

работниците в звено „Автотранспорт“ – гр.Стара Загора на ответното дружество не е спирала изобщо, като работодателят е злоупотребил с правото си на уволнение, за да прекрати трудовото си правоотношение с ищеца при заобикаляне на специалната закрила на трудоустроен работник, какъвто е А. Д. Г.. Освен това заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение била немотивирана.

Ответното дружество е оспорило предявените иски, като е възразило, че прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца е било извършено законосъобразно на посоченото основание, т.к. със своя заповед от 24.01.2022 г. поради обявената извънредна епидемична обстановка е била преустановена работата на ищеца, а след изтичане на 15 дни от престоя е настъпило и основанието по чл.328, ал.1 т.4 от КТ. Оспорил е твърденията за превратно упражняване на правото на уволнение с аргумента, че не са налице доказателства за твърдяната злоупотреба с право. Досежно мотивираността на заповедта е изложил доводи, че същата е обоснована в достатъчна степен чрез посочване на законовото основание за прекратяване на трудовото правоотношение.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил предявените иски като е приел, че работодателят е упражнил законосъобразно правото си да прекрати едностранно с предизвестие трудовото правоотношение с А. Д. Г. поради наличието на фактическото основание на чл. 328, ал.1 т.4 от КТ.

Правно-относителните обстоятелства са били установени правилно от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото доказателства, а направените фактически изводи са обосновани, поради което въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение в тази му част.

От събраните в първоинстанционното производство доказателства се установява, че страните са били в трудово правоотношение до 11.03.2022 г., по силата на което А. Д. Г. е заемал длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил“ в предприятието на „Т.Б.“ ЕООД. На посочената дата трудовото правоотношение е било прекратено едностранно от работодателя с предизвестие на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ поради спиране на работата за повече от 15 работни дни. Преди това на 24.01.2022 г. работодателят е издал заповед, с която на основание чл.120в от КТ е преустановил поради обявената в страната извънредна епидемична обстановка работата на лицата на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил от звено Автотранспорт, съгласно Приложение 1, считано от 26.01.2022 г. до 16.02.2022 г. От Приложение 1 е видно, че е била преустановена единствено работата на А. Д. Г., като между страните не се спори, че към 24.01.2022 г. в звено Автотранспорт е имало назначени и други работници на същата длъжност.

Към момента на прекратяване на правоотношението А. Д. Г. е бил трудоустроен с решение на ТЕЛК при МБАЛ „Проф. – д-р Стоян Киркович“ АД – гр.Стара Загора от 02.02.2021 г., за което работодателят е бил надлежно уведомен. В представеното по делото лично трудово досие на въззивника се съдържат молба от А. Д. Г. от 16.03.2022 г. за разрешаване ползването на платен годишен отпуск и заповед на работодателя от същата дата, с която се разрешава ползването на отпуск от 3 дни за периода от 16.03.2022 г. до 18.03.2022 г. налице са и две молби от 17.02.2022 г. и съответно две заповеди от 18.02.2022 г., с които е разрешено ползването на платен годишен отпуск от въззивника за периодите от 18.02.2022 г. до 09.03.2022 г. и от 10.03.2022 г. до 15.03.2022 г.

Не се спори между страните, че последното получено брутно трудово възнаграждение от А. Д. Г. за пълен отработен месец преди уволнението му е било в размер на 860 лв.

Не се спори между страните и относно ново настъпилото обстоятелство, отразено във въззивната жалба, а именно, че от 27.06.2022 г. А. Д. Г. е започнал работа, която не е по-ниско платена.

Въззивният съд, след като подложи на самостоятелна преценка доказателствата и обсъди защитните тези на страните, при съблюдаване на очертаните с въззивната жалба предели на въззивното производство, намери същата за основателна.

Настоящият съдебен състав споделя съображенията, обективирани в постановеното от ВКС за развитие на правото решение № 109/07.07.2022 г. по гр.д.№ 2271/2021 г. на 4-то г.о., съобразно които двете хипотези на чл.120в от КТ не създават ново основание за прекратяване на трудовото правоотношение, а могат да послужат като причина за уволнение по чл.328, ал.1 т.1, т.2 т.3 или т.4 от КТ чрез отправяне на писмено предизвестие от работодателя до работника и при спазване на допълнителните условия и закрила при уволнение, доколкото са предвидени за съответния състав.

Когато поради обявената извънредна епидемична обстановка работодателят обяви преустановяване на работата на конкретен служител и след изтичането на 15 дневен срок от преустановяването го уволни на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ е нужно персоналната заповед по чл.120в, ал.1 от КТ да е резултат на икономически, организационни, технологически и др. причини, породени именно от обявеното извънредна обстановка, предвид спецификата на длъжността, организацията на работата, предмета на основната дейност на работодателя, както и обезпечаването ѝ. Тази заповед подлежи на съдебен контрол и в доказателствена тежест на работодателя е да установи наличието на икономически, организационни, технологически и др. причини, обуславящи преустановяване работата на конкретния работник,

чието правоотношение бива прекратено на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ. В този случай, за да е законно уволнението работодателят следва да установи, че преустановяването на работата на уволнения работник е основано на причини, произтичащи от обявената извънредна епидемична обстановка.

В настоящият случай такова доказване не е проведено като преустановяването на работата на А. Д. Г. е обосновано от работодателя в отговора на исковата молба с твърденията, че през месец януари 2022 г. 30 % от общия брой от 42 работници в звено Автотранспорт в предприятието са ползвали отпуск за временна нетрудоспособност във връзка с Ковид-19. В такъв случай обаче житейската логика предполага работодателят да обяви преустановяване на работата на всички или на няколко работници от това звено, да предприеме намаляване обема на работа или да предприеме съкращаване на щата. В първата хипотеза би било логично след изтичането на 15 дни от обявяването на престоя да бъдат прекратени правоотношенията на всички работници, по отношение на които е била преустановена работата, а в последните две хипотези обаче следва да бъде извършен подбор, както и да бъде спазена процедурата при предварителната закрила на трудоустроени работници или работници, боледуващи от посочените в Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда болести.

В конкретният случай заповед по чл.120в, ал.1 от КТ е била издадена единствено за А. Д. Г., но не и за останалите неползвали към 24.01.2022 г. отпуск за временна неработоспособност във връзка с Ковид-19 работници от звено Автотранспорт на „Т.Б.“ ЕООД, а работодателят не установи преустановяването на работата конкретно на въззивника да е обусловено от произтичащи от обявената извънредна епидемична обстановка причини поради което следва да се приеме, че уволнението е било извършено незаконно.

Същевременно е установено по делото, че А. Д. Г. е бил трудоустроен към момента на уволнението му, както и че работодателят му е разрешил ползването на платен годишен отпуск за общия период от 18.02.2022 г. до 18.03.2022 г. В този ред на мисли следва да се има предвид, че последната заповед, с която е било разрешено ползването на 3 дни платен годишен отпуск е от 16.03.2022 г., от която дата е и молбата на А. Д. Г. с искане в тази насока, т.е. документално страните са счели, че са във валидно трудово правоотношение 5 дни след датата на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, месец и два дни след отправянето на предизвестieto и близо два месеца след заповедта по чл.120в, ал.1 от КТ, което поставя под сериозно съмнение автентичността на тези три документа и мотивира настоящият въззивен състав да ги приеме като антидатиращи. Това от своя

страна обуславя и твърдяната от А. Д. Г. злоупотреба на работодателя му с правото на уволнение, т.к. е фактически е било прекратено трудово правоотношение на трудоустроен работник на правно основание, при което той не се ползва с предварителна закрила при уволнение.

По изложените съображения въззивният съд намира, че искът по чл.344, ал.1 т.1 от КТ е основателен и следва да бъде уважен.

Поради основателността на главният иск основателен е и искът за възстановяване на въззивника на заеманата от него допреди уволнението му длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил“ в предприятието на въззиваемото дружество.

Частично основателен е искът за присъждане на обезщетение за оставането на А. Д. Г. без работа за периода от 11.03.2022 г. до 26.06.2022 г. за сумата от 3 010 лв., до която се явява основателен предявеният иск. Тази сума следва да се присъди ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на предявяване на иска – 31.03.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Обжалваното първоинстанционно решение се явява частично неправилно и следва да бъде съответно отменено, като вместо него бъде постановено ново решение, с което бъдат уважени предявените от А. Д. Г. искове по чл.344, ал.1 т.1 и т.2 от КТ, а искът по чл.344, ал.1 т.3 от КТ бъде уважен частично до размера на 3 010 лв.

Относно разноските и разноските:

С оглед изхода на спора въззивникът има право на разноски за двете съдебни инстанции.

Такива следва да му се присъдят в общ размер на 1 350 лв. за платени от него адвокатски възнаграждения, съобразно представените договори за правна защита и съдействие от 24.03.2022 г. и 18.07.2022 г.

Въззиваемото дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на Окръжен съд – Стара Загора обща държавна такса върху уважените искове в размер на 240,40 лв. / сбор от държавни такси от по 60 лв. за двата неоченьяеми иска и 120,40 лв. за оценяемия иск.

Воден от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1 пр.3-то от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 628/07.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1306/2022 г. по описа на Районен съд – Стара Загора в частта му, в която са отхвърлени предявените от А. Д. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., ***

срещу „Т.Б.“ ЕАД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., *** представлявано от законния си представител : Г.И. И. – изпълнителен директор, иски по чл.344, ал.1 т.1 и т.2 от КТ за признаване на уволнението му, извършено със заповед № 62/ 11.03.2022 г. на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ поради спиране на работата за повече от 15 дни за незаконно и неговата отмяна, и възстановяването му на заеманата допреди уволнението му длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил“ в предприятието на „Т.Б.“ ЕАД, и частично е отхвърлен искът по чл.334, ал.1 т.3 от КТ за присъждане на обезщетение за оставането му без работа вследствие на уволнението до размера на 3 010 лв. /три хиляди и десет лева/, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА на основание чл.344, ал.1 т.1 от КТ уволнението на А. Д. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., ***, извършено със заповед № 62/ 11.03.2022 г. на изпълнителният директор на „Т.Б.“ ЕАД на основание чл.328, ал.1 т.4 от КТ поради спиране на работата за повече от 15 дни за незаконно и го отменя.

ВЪЗСТАНОВАВА на основание чл.344, ал.1 т.2 от КТ А. Д. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., ***, на заеманата от него допреди уволнението му длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил“ в предприятието на „Т.Б.“ ЕАД.

ОСЪЖДА на основание чл.344, ал.1 т.3 от КТ „Т.Б.“ ЕАД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., *** представлявано от законния си представител : Г.И. И. – изпълнителен директор, **да заплати** на А. Д. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., ***, сумата от **3 010 лв.** /три хиляди и десет лева/, представляваща обезщетение за оставането му без работа вследствие на незаконното му уволнение за времето от 11.03.2022 г. до 26.06.2022 г., ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на предявяване на иска – 31.03.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 628/07.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1306/2022 г. по описа на Районен съд – Стара Загора в останалата му част.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Т.Б.“ ЕАД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., *** представлявано от законния си представител : Г.И. И. – изпълнителен директор, **да заплати** на А. Д. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., ***, сумата от **1 350 лв.** /хиляда триста и петдесет лева/ - съдебно-деловодни разноски пред първата и въззивната съдебни инстанции.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК Т.Б.“ ЕАД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., *** представлявано от законния си представител : Г.И. И. – изпълнителен директор, **да заплати** в полза на

бюджета на съдебната власт по сметката на Окръжен съд –Стара Загора обща държавна такса върху уважените искове в размер на **240,40 лв.** / двеста и четиридесет лева и четиридесет стотинки/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____